

Rossioglossum schlieperianum (Rchb. f.) Garay & Kennedy Syn. Odontoglossum schlieperianum Rchb.f.

Naam:

Het geslacht Rossioglossum is pas in 1976 officieel ingevoerd. Het betreft een groepje van een 6-tal Odontoglossumsoorten, die speciaal in Mexico en enkele Midden-Amerikaanse staten voorkomen. Reeds in 1916 was het de botanicus/orchideoloog Friedrich R.R. Schlechter (1872-1925) opgevallen, dat de specifieke kenmerken die gelden voor het geslacht Odontoglossum eigenlijk niet goed van toepassing bleken voor bovengenoemd groepje.

Hij stelde in 1916 al voor om Odontoglossum grande en enkele aanverwante soorten de geslachtsnaam Rossioglossum te geven. Door zijn te vroege dood is de uitwerking hiervoor niet meer tot stand gekomen.

Door de uitgebreide studie van de auteurs en onderzoekers L.A. Garay en G. Kennedy is vorig jaar besloten om het genoemde voorstel van Schlechter door te voeren. Het betreft nu de volgende soorten: *R.grande*, *R.powellii*, *R.insleayi*, *R.splendens*, *R.williamsianum* en *R.schlieperianum* plus de officieel erkende variëteiten hiervan, (zie *The Orchid Digest*, vol. 40, No. 4, july-aug. 1976)

tekening: J. Lodewijk

Vindplaats:

Onze *R.schlieperianum* is een betrekkelijk veel voorkomende soort in de bergstreken (tot 2000 meter) van Costa Rica en Panama, twee Midden-Amerikaanse staten, die vlak ten noorden van de evenaar liggen. Op die hoogte zijn de nachten koel en overdag heersen soms vrij hoge temperaturen.

Omschrijving:

Een epifiet met ovale, dicht opeengroeiende pseudobulben van ca. 8 cm hoog, die bij het ouder worden vaak gegroefd zijn. Ze dragen 1-3 bladeren, elliptisch tot langwerpig, puntig, 20-30 cm lang en 7 cm breed. De bloemstengel ontstaat bij de nieuwe scheut in het najaar. Na de bloei zet de groei door en vormt zich de nieuwe bulbe.

De stevige bloemstengel, ca. 20 cm lang of langer, draagt een tros van 2 tot 8 bloemen van ca. 9 cm doorsnee. De bloemen blijven op de plant ongeveer 3 weken goed. De petalen en sepalen zijn groengeel met dwarse bruine strepen vanaf het midden tot aan de basis. De lip is 3-lobbig. De 2 kleine zijlobben staan rechtop. De middenlob is vrij groot en ook groengeel van kleur met naar de basis toe een roodbruine tekening. Aan de basis is een glimmende oranjegele bruinevlechte callus.

Cultuur:

Een plant uit het typische bergklimaat, dus een omgeving met frisse koelte in de nacht en

niet te hoge dagtemperaturen; liefst in de halfschaduw.

Een zachte luchtstroom door middel van een ventilator kan voor de frisse vochtige lucht zorgen waar dit soort planten zo goed van gedijen.

Na de groeiperiode, als de bulb volwassen wordt, moet het gieten verminderd worden en tenslotte geheel worden gestaakt zodat deze kan afrijpen. Zo nu en dan even nevelen kan geen schade aan de plant doen.

Potcultuur in een stenen pot voldoet goed, met een mengsel van 1/3 mexifern, 1/3 veenmos en 1/3 geknipt beukeblad. In de groeitijd goed gieten maar voorzichtig niet in de jonge scheut; deze kan in het begin geen water verdragen; mocht er bij vergissing toch druppels water in de loot terecht zijn gekomen dan moeten deze verwijderd worden.

Ook deze orchidee reageert goed op meststoffen- organische of anorganische- in de concentratie van 1 gram/liter 1 x per 14 dagen en nadien voldoende uitspoelen met schoon regenwater. Als plant in de kamer of in de serre is deze soort best te kweken al zal hij misschien wat moeilijker zijn dan de R.grande.

juli 1977